

Tuhlaajapojan paluu

4. paastonajan sunnuntai.

Luuk. 15: 1–3;11–32: Jeesus esitti heille vertauksen: "Eräällä miehellä oli kaksi poikaa..."

¹Publikaanit ja muut syntiset tulivat Jeesuksen luo kuullakseen häntä.

²Fariseukset ja lainopettajat sanoivat paheksuen: »Tuo mies hyväksyy syntiset seuraansa ja syö heidän kanssaan.» ³Silloin Jeesus esitti heille vertauksen: (...) ¹¹»Eräällä miehellä oli kaksi poikaa. ¹²Nuorempi heistä sanoi isälleen: 'Isä, anna minulle osuuteni omaisuudestasi.' Isä jakoi omaisuutensa poikien kesken. ¹³Jo muutaman päivän päästä nuorempi kokosi kaikki varansa ja lähti kauas

vieraille maille. Siellä hän tuhlassi
koko omaisuutensa viettäen
holtitonta elämää. ¹⁴ Kun hän oli
pannut kaiken menemään, siihen
maahan tuli ankara nälänhätä, ja hän
joutui kärsimään puutetta. ¹⁵ Silloin
hän meni erään sikäläisen miehen
palvelukseen, ja tämä lähetti hänet
tiluksilleen sikopaimeneksi.

¹⁶ Nälkäänsä hän olisi halunnut syödä
palkoja, sikojen ruokaa, mutta
niitäkään ei hänelle annettu. ¹⁷

»Silloin poika meni itseensä ja ajatteli:
'Minun isäni palkkalaisilla on kaikilla
yllin kyllin ruokaa, mutta minä
näännyn täällä nälkään. ¹⁸ Ei, nyt
minä lähden isäni luo ja sanon
hänelle: Isä, minä olen tehnyt syntiä
taivasta vastaan ja sinua vastaan.

¹⁹ En ole enää sen arvoinen, että minua
kutsutaan pojaksesi. Ota minut
palkkalaistesi joukkoon.' ²⁰ Niin hän
lähti isänsä luo. »Kun poika vielä oli
kaukana, isä näki hänet ja heltyi. Hän
juoksi poikaa vastaan, sulki hänet
syliinsä ja suuteli häntä. ²¹ Poika sanoi

hänelle: 'Isä, minä olen tehnyt syntiä taivasta vastaan ja sinua vastaan. En ole enää sen arvoinen, että minua kutsutaan pojaksesi.'²² Mutta isä sanoi palvelijoilleen: 'Hakekaa joutuin parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, pankaa hänelle sormus sormeen ja kengät jalkaan.'²³ Tuokaa syöttövasikka ja teurastakaa se. Nyt syödään ja vietetään ilojuhlaa!

²⁴Minun poikani oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa, mutta nyt hän on löytynyt.' Niin alkoi iloinen juhla.²⁵ »Vanhempi poika oli pellolla. Kun hän sieltä palatessaan lähestyi kotia, hän kuuli laulun, soiton ja tanssin.²⁶ Hän huusi luokseen yhden palvelijoista ja kysyi, mitä oli tekeillä.²⁷ Palvelija vastasi: 'Veljesi tuli kotiin, ja isäsi käski teurastaa syöttövasikan, kun sai hänet terveenä takaisin.'²⁸ Silloin vanhempi veli suuttui eikä halunnut mennä sisään. Isä tuli ulos ja suostutteli häntä,²⁹ mutta hän vastasi: 'Kaikki nämä vuodet minä olen raatanut sinun

hyväksesi enkä ole kertaakaan
jättänyt käskyäsi täyttämättä. Silti et
ole koskaan antanut minulle edes
vuohipahaista juhliakseni ystäväieni
kanssa. ³⁰ Mutta kun tämä sinun
poikasi tulee, tämä, joka on hävittänyt
omaisuutesi porttojen parissa, sinä
teurastat hänelle syöttövasikan!’ ³¹ Isä
vastasi hänelle: ’Poikani, sinä olet
aina minun luonani, ja kaikki, mikä
on minun, on sinun. ³² Mutta olihan
nyt täysi syy iloita ja riemuita. Sinun
veljesi oli kuollut mutta heräsi eloon,
hän oli kadoksissa mutta on nyt
löytynyt.’ [1]

Jeesuksella oli palava into pelastaa
kaikki sielut. Häneltä ei unohtunut
kukaan, ei myöskään he, joita
kutsuttiin publikaaneiksi ja
syntisiksi. Jeesuksen avoin ja
myötätuntoinen asenne syntisiä
kohtaan aiheutti fariseuksissa

mustasukkaisuutta. Niin Jeesus esitti kuuluisat laupeuden vertaukset, jotta hekin ymmärtäisivät Jumalan kokeman ilon jokaisen syntisen kääntymyksestä. Kerrottuaan tarinat eksyneestä lampaasta ja kadonneesta hopearahasta, Jeesus kertoo meille kauniin vertauskuvan isästä, jolla oli kaksi poikaa. Nuorempi heistä katkaisi välit isäänsä lähtemällä kauas pois, kun taas vanhempi pojista onnistui kadottamaan yhteyden isään kotona. Molempien poikien tarinasta voimme oppia, miten katua syntistä elämäämme sekä se, miten olla ymmärtäväisiä muita kohtaan. Lisäksi vertauksen isä opettaa meille, miten meidän tulisi kunnioittaa toistemme vapautta ja miten luottaa kärsivällisesti siihen, että väärintekijätkin voivat korjata virheensä.

Tuhlaajapoikavertaus on sen verran yksinkertainen, että sen ymmärtävät

pienetkin lapset, mutta samalla syvällinen siten, että se puhuttelee kaikkia ihmisiä. Yleinen harhakäsitys on, että tulemme onnelliseksi täyttämällä kaikki mielihalumme. Tuhlaajapoika halusi nimenomaan toteuttaa kaikki sydämensä unelmat riippumatta siitä, olivatko ne moraalisesti oikein vai ei. Isän kotona olemisen tuntui rajoittavan hänen vapauttaan. Poika ei osannut käyttää vapauttaan kotona ja huomasi suureksi pettymyksekseen, että kaukana isänsä luota hän oli vielä vähemmän vapaa. Onneton poika päätyi sikopaimeneksi ja oli niin nälissään, että hänen teki mieli syödä palkoja eli sikojen ruokaa. Juutalaiselle siat ovat saastaisia eläimiä, siksi voimme ymmärtää, että poika oli koskettanut pohjaa. Vasta silloin hän muisti isänsä hellän rakkauden. Silloin hän “meni itseensä”.

Tänä paastonaikana voimme nähdä tuhlaajapojan tarinan peilautuvan omassa elämässämme. Meikin tarvitsemme sydämen kääntymystä ja anteeksiantoa. ”Ihmiselämä on toistuvaa palaamista Isä-Jumalan yhteyteen. Paluulla tarkoitan sydämen kääntymistä, syntien katumista ja parannuksen tekemistä. Tällainen asenne väistämättä tuottaa hedelmää hengellisessä elämässä. Paluu Isän luo tarkoittaa myös ripin sakramenttia, jossa saamme kaikki syntimme anteeksi. Siten puemme Kristuksen yllemme (vrt. Ef. 4:24) ja tulemme hänen veljikseen, Jumalan perheen jäseniksi [2].

Jeesus kutsuu meitä olemaan laupiaita ja ymmärtäväisiä, vertauksen isän esimerkkiä seuraten. Hänen asenteensa ja eleensä ovat kaikki liikuttavia: hän kunnioittaa pojan vapautta eikä kontrolloi häntä liikaa. Isä myös luottaa kärsivällisesti siihen, että pojan hyvä kasvatus

tuottaa vielä hedelmää. Lisäksi hän odottelee poikaa päivittäin parvekkeella, tuijottaen horisonttiin siinä toivossa, että poika palaisi. Palkintona tästä asenteesta isä saa poikansa takaisin. Heti kun isä saa hänet takaisin, juoksee häntä vastaan, suutelee häntä ja järjestää pojalleen juhlat.

Kunpa usein palaisimme isän luo tuhlaajapojan tavoin, niin saisimme myös usein Jumalan laupeutta! Silloin meidän olisi helpompi ymmärtää muita ja kunnioittaa, jopa rakastaa heidän vapauttaan. Sillä tavalla välttyisimme olemasta vanhempi poika, jonka katkeruus pistää silmiin. Hän ei osannut käyttää vapauttaan, vaikka työskenteli isänsä tilalla. Kuten selittää paavi Franciscus:

Vertauskuvan loppu ei ole tiedossa – emme tiedä, mitä vanhempi poika päätti lopulta tehdä. Toimikoon tämä

kannustuksena meille. Tämä evankeliumin kohta opettaa meille, että kaikkien meidän pitää mennä sisään isän luo, jotta voisimme osallistua hänen iloonsa, laupeuden ja veljeyden juhliin. Veljet ja sisaret, avatkaamme sydämemme, jotta meistä tulisi *armahtavaisia kuten Isä!*
[3]

[1] Luuk. 15: 1–3;11–32. Raamattu 1992 (KR92).

[2] Pyhä Josemaria, *Kun kohtaat Kristuksen*, n. 64

[3] Paavi Franciscus, puhe audienssissa 11.05.2016.